

ZEUS KABADAYI

ARTIK **DAHA GÜÇLÜYÜM**

“
*İlk olmak iyi midir bilmiyorum ama
bence herkes sevdiğinin sonu olmalı.*

hayykitap
EDEB/YAT

İLK BASKI: 25.000 ADET

ARTIK **DAHA GÜÇLÜYÜM**

ZEUS KABADAYI

..... / /

Hayykitap - 769
Edebiyat - 144

Artık Daha Güçlüyüm
Zeus Kabadayı

Kapak Tasarım / Sayfa Tasarım ve İllüstrasyonlar: Emine Yıldırım

ISBN: 978-625-7909-77-8
1. Baskı: İstanbul, Eylül 2020

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap

Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTIK **DAHA GÜÇLÜYÜM**

ZEUS KABADAYI

Zeus Kabadayı

Zeus Kabadayı, 1990 İstanbul Üsküdar doğumludur. “Hayalim”, “Karanfil” ve “Haykırış” isimli üç müzik albümü çıkardı. Youtube’da senaristliğini ve yönetmenliğini üstlendiği Yarabandı isimli dizinin aynı zamanda oyuncu kadrosunda da yer aldı.

Hayykitap’tan yayımlanan kitapları:

Artık Daha Güçlüyüm, Eylül 2020

Mutlu Olmak İstiyorum, Ekim 2019

Sevseydi Gitmezdi, Mayıs 2018

Beni Neden Sevmedin?, Ekim 2017

SESİM VAR AMA DUYAN YOK

Sesim var ama duyan yoktu. Ben de içimden konuştum. Biliyorum öyle anlar oluyor ki çığlıklar atıp yeter demek istiyorsun. Sakın bir tek benim mi başıma geliyor diye düşünme. Korkma, bana da oluyor hep. Bir yanım sus dese de bir yanım kalk şu masaya bir yumruk at diyor. Neden sürekli bunu çekmek zorundayım diyor musun mesela sen de? Sabah uyanınca tartıya bakıp yarın çıkarım, dün akşam çok yedim diyor musun ya da?

İtiraf et, diyorsun.

Çünkü sen bensin ben de sen...

Tanışalım, ben iç sesin.

Bugün ne karanlıktan kork ne de o iğrenç pazartesilerden. Bugün ne özlemekten kork ne de yemeğin altının yanmış olmasından.

En fazla bir kere daha yaparsın olmaz mı? Ya da boşver, çıkar telefonu bir yemek söyle, ne fark eder?

Hayat seni bu şekilde mi yenecek? Bunlar mı seni pes ettirecek?

Karanlık hiç bir zaman seni içine çekemeyecek ve emin ol O pazartesiler hiç bitmeyecek.

Özleme konusuna gelirse, zaten gitmek için gelmediler mi? Sahi neden geldilerki? Hayatımızı mahvetmek için mi? Karşına alıp şöyle, “ya arkadaş sen bana bela olmak için mi geldin?” demek istemedin mi hiç?

İtiraf et istedin, hatta yetmez bir de önünde duran kahveyi de onun üstüne dökmek geldi içinden. Merak etme, sen dökmesen bile karma diye bir şey var nasılsa. En güzel zamanında dökülmüştür ya da dökülür onun da üstüne kahveler, çaylar, pastalar.

Pastalar demişken, biliyorum pastayı sen de çok seviyorsun.

Şimdi ya kalk bir pasta yap ya da çok üşendiysen söyle gelsin. Boş ver, kilodur verilir, candır çeker.

Ama unutma,

“Hiçbir pasta, hiç bir zaman, ilk öpücük kadar tatlı olmayacak.”

Şimdi önünde duran o pastadan bir çatal al ve o ilk öpücüğü hatırla.

Hatırlarsan hatıra, gülümsersen aşk olur.

Ve her aşk gülümsemeyi hak eder. Sen gülümseyince çok güzelsin. Bana inanmıyorsan git aynaya bak ve yine çok üşendiysen çıkar telefonunu, aç ön kamerasını ve gülümse! Gör kendini.

Hatta şimdi çek fotoğrafını ve paylaş, altına da şunu yaz:

Bir pasta kadar olamadın. Suç bende değil, suç sende...

ANNEM'E

Sorunlarına bir ara verip kendine bir kahve yapmak ister misin? Çünkü saklanmaya çalıştığını görüyorum. Merak etme ben de çocukken görünmez olmak isterdim bazen. Çünkü daha çocukken anlamıştım bu hayat çok zordu ve ben üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum.

Bilmemek ayıp değil öğrenmemek ayıp diyerek okula gitmedik mi zaten? Bu arada okulda öğrendiklerini kim hayatta kullanmıştır? Ya da annemin yaptığı peynir ekmeğin tadı neden şimdi aynı değil? Ekmek de aynı peynir de. İlla çocuk mu olmam gerekiyor aynı tadı almak için?

Bir zaman makinesi olsa geri gider miydin? Bence giderdin. Peki şu anda farkı ne diye sorduğum zaman kendi kendime nefret ede ede iki cevabı var diyorum. Hem büyüdüm. Hem

de annem yok..

Annem öldükten sonra hiçbir ekmek peynirin tadı aynı gelmedi. Cevabını bildiğin sorulardan sen de nefret ediyorsun biliyorum.

Keşke annemin öldüğünü bilmeseydim diyorum kendi kendime. Ne olurdu hayat bir oyun olsa? Ben 10 yaşında kalsam, annem de hiç ölmeseydi?

Olmazdı değil mi?

Çünkü zaman yakandan tutup okuldaki öğretmenler gibi, yaramazlık yapınca kapıdan dışarı atar. Ve ne kadar özür dilersen dile seni içeri almazdı. Şimdi ne zaman ekmek arası peynir görsem annemi hatırlarım. Ve özür dilerim anne, zamanında eline sağlık demediğim için. Çünkü senden sonra hiç ekmek peynirin tadı aynı olmadı. Zaman nereye giderse gitsin ben olduğum yerdeyim ve hiçbir çocuk annesiz kalmamalı. Ya da annesiz kalan çocuklara okuma yazma öğretilmemeli. Çünkü hiçbir çocuk annesinin mezar taşını okumak istemez.

Sen de aynısın ben de. Zorluklarla savaş vermeyi, annesiz kalmayı, aşka gülüp geçmeyi ve her sabah aynadaki insana sen kimsin demeyi iyi biliyoruz...

Hayallerimiz çocukça olsa da bir uçurtmanın peşinden koşsak da hayat yarım bırakmayı sever.

Yarım kaldıkça yarısını arar insan..

Yarısını bulunca da bırakmak istemez.

O yüzden ne hayallerini çöpe at ne de yarını bulunca tam olmaktan vazgeç.

Müsait bir yerde giden gidebilir ve söz veriyorum ben her zaman burada olacağım.

Ben iç sesin.

Unutma...

KADER İŞTE

Kapının aralığından gelen rüzgar gibiydi değil mi?

Bir yandan hoşuna gidiyor ama üşütüyordu.
 Bir bakışıyla dağlarımı yerle bir edebilir, beni de altında bırakırdı.
 Sahi neden böyleler? Neden dostlarım hiç beni düşünmüyor, herkesin sadece kendine olan bu düşkünlüğü neden?
 Sen elinde avucunda ne varsa hazır olarak bekliyorsun, neden?
 Bu kadar değersiz miyim diye düşünürken kendini buluyorsan merak etme, benim de çok saatlerimi geçirdiğim oldu böyle.
 Taş kağıt makas oynardık çocukken. Ben oradaki taş olmak isterdim hep.
 İnadına taş olmak.
 Kağıt beni sarabilir. Kağıt annemdi.
 Makas ise dostlarım, ne yaparlarsa yapsınlar kıramazlardı beni.
 Keşke yeniden çocuk olsam diyorum kendime.
 Ama yenilen taraf ya da kaybolan taraf ben olmak istemezdim.
 Çünkü ne zaman saklambaç oynasak gelip beni kimse bulmak istemezdi.

Ben iyi saklanmazdım halbuki.

Vardım ama görmezden geldiler. Sahi görseler ne fark ederdi ki?
 Canının yandığı kadar yakmaya çalışma.
 Çünkü biliyorum, içindeki merhamet yüzünden, yaktığın

candan daha çok yanıyor senin canın.
 Şimdi tamam diyorsun bir şeyler için ama gerçekten tamam mı her şey?

Sen ne kadar beyaz olursan ol gelip üstüne yazılar yazıyorlar.
 Bunun adına kader diyorlar.
 Bu bir isyan değil sadece soru?
 Kaderin bu kadar kötü olması bir sınav mı?
 Ya da sadece benim mi kaderim kötü?
 Bu sorular büyür gider.
 Sen de yaşlanırsın.
 Sırtında kemer iziyle yaşamak nedir bilen var mı diye sorarsan, bazı çocuklar öyle büyürler.
 Bazen de bir çocuksundur annen gözünün önünde baban tarafından öldürülebilir.
 Kader ya...
 Olur işte...

Hayatta kalmak amaç olmalı. Nefes almak, sevdiklerimize daha da sarılmak.
 Sarmaşık gibi...
 Kopmayan bir dal gibi...
 Kırılın da tamir eder gibi...
 Sen gibi...

Neler gördün bu hayatta sor kendine, bunu mu aşamayacaksın?
 Sevgilin seni terk etti diye kendini parçalayacak mısın?
 Sana bir sır vereyim mi, parçalarsan kimse toplamaz.
 Şu etme bulma dünyasında tek duracağın nokta burası olmalı.
 Herkes birileri için bir şeyler yapabilir, sen kendin için yap.
 Önemli olan tek başına uyumak değil, uyanabilmek.
 Uyan.
 Çünkü sen bu kabustan çıkabilecek tek varlıksın.

USTA

Her şeyi deniyorsun ama olmuyorsa...

Deneme.

Bazen denemeyi bırakmak gerek çünkü bir şey olmuyorsa, olmuyordur zorlamanın anlamı yok.

Örnek mi istiyorsun, kendi hayatına bak. Sevgilinle yaşadıklarına bak mesela.

Ne yaparsan yap mutlu edemiyorsun onu ya da edemeyeceksin.

Senden bir kuru günaydını eksik edip herkese gülümseyen bir insan, sana ne verebilir?

Mutluluk mu? Huzur mu? Yoksa kalp kırıklığı mı?

Doğru cevabı biliyorsun.

Hayat her zaman gülümseyebilir ama kırılan kalpler hiç bir zaman gülmeyecekler.

İşin sonu neye bağlanıyor biliyor musun? Sen bilirsin'e.

Hayat bu kadar kolay aslında karşıdaki insana sen bilirsin dersin ve devam edersen, devam etmeyelim de yarı yolda mı kalalım? Bıkmadık mı artık yarı yolda bırakıp gidenlerden?

ARTIK **DAHA GÜÇLÜYÜM**

İlk olmak iyi midir bilmiyorum ama bence herkes sevdiğinin sonu olmalı.

Çünkü bazen birinci olmak bir şeyleri kazandığın anlamına gelmez.

Emin ol sonbahar bir daha gelecek ve kaldığın tüm dersleri vermiş olacaksın.

Bütün yarışlarda birinci olmak zorunda değilsin, sayıların ne önemi var ki?

Bazen sonuncu olmak dünyanın en güzel şeyidir.

Filmlerde bile mutlu ilk yazmaz, mutlu son yazar.

Şimdi al eline kalemi kağıdı ve kendi mutlu sonunu kendin yaz.

Çünkü mutlu son her zaman vardır.

ZEUS KABADAYI

hayykitap

